

met i dansk økonomi, nemlig bare at finansiere de udgifter, som vi afholder.

Vi ønsker i Venstre, at vi på alle områder skal søge effektivitet, og at de penge, vi ønsker at give ud, også kan finansieres.

Jeg vil sige om regeringens tekniske ændringsforslag, at de ikke giver mig anledning til kommentarer. Men problemet med flere af de øvrige ændringsforslag til finansloven fra regeringen er, at de er baseret på det, som socialdemokratiske regeringer altid har været bedst til, nemlig at bruge andre folks penge, at dele andre folks penge ud og samtidig sole sig i det, man ikke har betalt selv. Det er altså en særlig socialdemokratisk øvelse, som man også genfinder i forslaget til finansloven for 1997.

Men vi var jo advaret, når vi så på det, regeringen allerede i forvejen havde indarbejdet i finanslovsforslaget, det, vi har betegnet som kreativ bogføring: finansministerens utrolige opfindsomhed med at opfinde et år med 13 måneders skatteindtægter og kun 12 måneders udgifter, den elegance og lethed, hvormed man overfører penge fra skatteåret 1998 til finansåret 1997 og siger: Ih, hvor går det godt! Se, hvor godt det går! Prøv at sammenligne det med 1996!

Men dér begår man jo bare den store fejl, at man sammenligner et år, 1997, hvor man har fået 13 måneders skatteindtægter og kun har afholdt 12 måneders udgifter, med et andet år, nemlig 1996, hvor der endnu kun er 12 måneders skatteindtægter og 12 måneders udgifter. Man sammenligner altså to størrelser, der ikke kan sammenlignes. Det kan kun have ét sigte, og det er at give den danske befolkning et fejlagtigt billede af problemerne i dansk økonomi.

Regeringen har også været nede i sidegaden og har fået nogle flotte råd om, hvordan man i øvrigt kan fikle sig til flere penge her og nu. Det er fantastisk, at regeringen vil være bekendt at komme med et forslag om at sælge statens ejendomme til staten selv og gøre det operativt ved at oprette et statsligt aktieselskab, hvori staten ejer alle aktierne selv, med det ene formål, at man så kan belåne ejendommene i realkredit og føre låneprovenuet over i statskassen. I stedet for at optage statslån og stå til ansvar for det samlede lånebeløb foreslår regeringen altså noget, som ingen ansvarlig bestyrelse i en privat virksomhed ville acceptere, nemlig at sælge ejendomme til sig selv for at opnå lån.

Men kreativiteten går endnu videre. På et tidspunkt, hvor regeringen taler om at lette byr-

der for erhvervslivet, og hvor regeringen forsøger at slå sig til ridder på lempelser i de bureaukratiske byrder i størrelsesordenen 100 mia. kr., ja, da kaster regeringen sig nu over virksomhedernes kassebeholdninger med forslag om, at virksomhederne skal forudbetale kildeskat for de timelønnede, en forudbetaling, der ville reducere virksomhedernes likvide beholdninger med 5 mia. kr. i 1997, 5 mia. kr., der overføres i statskassen. Der vil være tale om tabt arbejdskapital og øgede renteudgifter, der vil medføre nedlæggelse af arbejdspladser i den private sektor.

At regeringen samtidig ønsker, at det skal have virkning allerede fra den 1. april 1997, viser en total mangel på forståelse for de i forvejen store administrative og bureaukratiske problemer, virksomhederne har som følge af allerede eksisterende regler. Men målet, at få fingrene i andre folks penge, helliger midlet.

Det er utroligt, hr. finansminister – hvis det da har interesse...? at vi her efter Kaptajn Klos død skal opleve en dansk regering, der begår det største sørøveri nogen sinde. Hvor er det flot, at regeringen har fundet ud af at nappe 1,8 mia. kr. fra kassen i søkrigsforsikringen. Sikken erhvervspolitik og sikken effektiv måde at komme til penge på! Men hvor er den politiske moral?

Det er også en fej finanspolitik, regeringen fører, når finansministeren foreslår, at der overføres 8,4 mia. kr. fra Den Sociale Pensionsfond ved at tilsidesætte den gældende lovgivning alene med hjemmel i en tekstanmærkning på finansloven. Regeringen har ikke så meget mod, at den har turdet fremsætte et lovforslag og stå til ansvar over for Folketinget, pensionisterne og offentligheden i øvrigt. Det er utroligt, at finansministeren kan tro, at det kan foregå i stilhed, at regeringen forsøger at tømme Den Sociale Pensionsfond ad bagdøren og lempe pengene over i statskassen uden debat og i strid med de regler, som Folketinget selv står for. Det drejer sig trods alt om en selvstændig fond med en formue på 150 mia. kr.

Men nu glæder jeg mig over, at hvor regeringen er blottet for politisk moral, dér viser Rigsrevisionen ansvar og autoritet – for det gør Rigsrevisionen i sin beretning til statsrevisorerne om bevillingskontrollen for 1995, den beretning, som er offentliggjort den 11. december i år.

Der er to problemer, som Rigsrevisionen beskæftiger sig med, dels at regeringens økonomiudvalg i 1995 besluttede at ændre portefølje-